

Istentisztelet karácsony 1. ünnepén, 2020. december 25-én

„Eljöttünk, hogy imádjuk Őt”

Fohász: *„Ujjongjatok, egek, vigadozz, föld, ujjongásba törjete ki, hegyek! Mert megvigasztalja népét az Úr, és megkönyörül az elesetteken”. (Ézs 49,13)*

Gyülekező ének: 328. dicséret – *Jöjjetek Krisztust dicsérni*

Fennálló ének: 182. fohász – *Karácsony ünnepében*

Fő ének: 327. dicséret 1-3. verse – *Ó, jöjjetek, hívek ma lelki nagy örömmel*

Lekció: Mt 2,1-12

1 Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idején, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, **2** és ezt kérdezték: Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt. **3** Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. **4** Összehívott minden főpapot és a nép írástudóit, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. **5** Azok ezt mondták neki: A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: **6** „Te pedig, Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legkisebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt.” **7** Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcseket, és gondosan kikérdezte őket, hogy mikor jelent meg a csillag, **8** majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: Menjetek el, és kérdezősködjétek a gyermek felől; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt! **9** Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak napkeleten, előttük ment mindaddig, amíg odaérve meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. **10** Amikor ezt látták, igen nagy volt az örömük. **11** Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát. **12** Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.

Imádság:

Áldott mennyei Atyánk, hálás szívvel járulunk Eléd, hogy megköszönjük a karácsony tényét, s hogy mindeddig megtartottál minket. Hisszük, hogy javunkra válnak a megszorítások, amelyek révén jobban tudunk a lényegre figyelni. Köszönjük, hogy a Megváltó születésének ténye ma is örömhír, amely beragyoghatja életünket, vigasztalja szívünket és békességgel ajándékoz meg. Ezért kérünk a költő szavaival: *Adjál nekünk megfoghatók helyett*

felfogható igét: üzenetet!

Sok dísz helyett, mely fenn a fán ragyog,

lelkünk egén vezérlő csillagot.

Adjad nekünk az angyalok szavát,

derüljenek vele az éjszakák!

Adjad nekünk a bölcsek útjait:

vezessen el a jászolig a hit!

S fogadd el ott szívünkkel mirhaként

hálánkat is a Jézus Krisztusért! (F.L.) Ámen

Igehirdetés előtti ének: 327. dicséret 4. verse – *Úr Jézus, ki ez napon érettünk születél...*

Igehirdetés: Mt 2,1-2

*„Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idején, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt kérdezték:
Hol van a zsidók királya, aki most született?
Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.”*

Ünneplő Gyülekezet, Kedves Testvéreim,

Máté evangélista nagyon tömören és egyszerűen számol be a karácsonyi eseményekről, amikor nem a külsőségekre figyel, hanem a lényegre teszi a hangsúlyt. *„Íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe”*. Kik is voltak, kik is lehettek ők? Az eredeti szóhasználat szerint mágusok – tehát csillagászok, csillagjósok, s mint ilyenek, magasrangú udvari tisztségük lehetett. A pogány világ képviselői ők a világ Megváltójánál. Mert íme, Isten oda is üzent, az ő nyelvükön szólt hozzájuk, ahogyan érthettek a jelekből. Ő mindenkivel olyan nyelven beszél, amilyen az illető ért.

A *bölcsek* kifejezés jobban annak a kornak és világnak a tudósait jelöli, bár a mi számunkra utal arra a bölcsességre is, amellyel a látott jelet és annak felismert üzenetét nem vették félvállról, nem hagyták figyelmen kívül, hanem mozdultak, indultak, hosszú útra keltek a nyomán. Mert ma is azok bölcsek, akik tudnak mit kezdeni az isteni kijelentéssel, akik felismerik a nekik szóló üzenetben azt a lehetőséget, amit nem szabad elmulasztani. Annál értékesebb az elhatározásuk, ha belegondolunk, milyen hosszú, fárasztó, veszélyekkel, akadályokkal teli útra vállalkoztak.

Nem tudjuk, hányan voltak, talán a hozott háromféle ajándékból került be a köztudatba, hogy hárman, s mivel királyi ajándékok voltak ezek, így lettek ők a hagyomány szerint királyok, bár ennek semmilyen hiteles alapja nincs. Ezért mi csak maradjunk inkább a *napkeleti bölcsek* kifejezésnél. Mindenképpen jómódú és előkelő embereknek számítottak a maguk környezetében.

„Íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe”. Máté evangéliuma erre koncentrálna. Pedig, ha meggondoljuk, nyilván nem csak a bölcsek jöttek, úgy magukban. Hanem népes kíséret is tartozott hozzájuk. Nagy vonulás lehetett, szolgák hada stb., hiszen több hetes útról volt szó, amihez felszerelésre, élelemre volt szükség, amit vinni kellett, meg aztán ilyen hosszú útra nem volt szokás szinte magányosan vállalkozni. Előkelő emberekhez természetesen szolgák kísérete is tartozott. (Gondoljunk a szerencsen komornyikra vagy más néven etióp kincstárnokra, aki magányosan utazott, de ő sem volt egyedül. Mert amikor megállt, hogy megkeresztelkedjen, akkor azt olvassuk, hogy *megparancsolta, hogy álljon meg a hintó*. Feltehetően gyaloghintó volt ez, és nyilván szolgák kíséretében utazott ő is.) Továbbá egy fontos szempont, hogy a királyi gyermeknek szánt királyi ajándékokat is biztonságosan kellett szállítani...

Ha ezt így elképzeljük, akkor bizony nagy diplomáciai esemény lehetett a napkeleti bölcsek érkezése Jeruzsálemben, nem is csoda, hogy nyitva volt előttük az

út Heródes király palotájába. Mégsem a látványosságon, a ceremónián van a hangsúly, sőt, az evangélista hallgat mindezekről. Jó lenne ebből meglátnunk, hogy mennyi fölösleges kellék bekerült a köztudatba karácsony kapcsán, amit hagyományként őrzünk és ápolunk, pedig számunkra ellenkező hatással bír. Nem emeli az Úr Jézus Krisztus születésének ünnepét, sem az ünnep üzenetét, hanem ellenkezőleg: elnyomja a lényegét.

A lényeg pedig ez: *Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.* Célja van az érkezésüknek. A megszületett királyt keresik, és ebben az értelemben érthető, hogy a királyi palotában gondolták megtalálni. Az ő céljuk pedig, hogy leboruljanak az új király előtt. Bár még csak gyermek, hiszen „most született”. *Láttuk az ő csillagát napkeleten.* – Ez a jel indította őket útnak. Éppen a napokban van/volt hasonló ritka csillagállás, amikor a Jupiter és a Szaturnusz égi útjának egybeesése egy különösen fényes nagy csillagnak tűnik. Az ő ismeretük szerint ez az üzenete a királycsillag (Jupiter) és Izráel csillaga (Szaturnusz) együttes feltűnésének.

Azonban a bölcseket is megtévesztette a saját elgondolásuk. Valahol, amikor már közel jártak a célhoz, elveszítették az irányt, útközben a csillag vezetése elmaradt, már automatikusan vették célba a fővárost, a királyi palotát. Ilyen könnyen kerül az ember a saját elgondolásainak a csapdájába, amikor már azt hiszi, hogy ura a helyzetnek. De mégis bölcsek voltak, mert elismerték, hogy eligazításra van szükségük, és nemcsak kérdeztek, hanem a kapott választ kételkedés nélkül elfogadták. Okkal kellene meglepődnünk azon, hogy értetlenkedés nélkül elindulnak a palotából – irány Betlehem, a kis falucska, ahol újra feltűnik a csillag, és bizonyosságot kapnak afelől, hogy megérkeztek, helyben vannak. Bölcsek voltak, mert bár kerülőutat tettek meg, de megkeresik az elveszített fonalat, amely idáig hozta őket. Mert volt egy határozott céljuk, imádni, leborulni, hódolni a Gyermek előtt... és erről nem mondanak le akkor sem, amikor azt látják, hogy itt erről a nagy eseményről senki nem tud... nem bizonytalanítja el őket a szegénység sem, amivel találkozhatnak.

Amikor megtalálják a helyet, akkor teljesülhet a céljuk: „*eljöttünk, hogy imádjuk őt*”, bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Mit jelent imádni? A legmélyebb, legteljesebb tiszteletet, hódolatot, azt a földig hajolást és leborulást, amely során az ember szinte megsemmisül, de Istennek járó tiszteletben részesíti azt, akit imád. Gondoljuk meg, pogány mágusok részéről jut ilyen tisztelet a gyermek Jézusnak! Az már csak természetes a részükről, hogy nem jöttek üres kézzel, és hogy imádatuknak megfelelő az ajándékuk is, amit hoztak: tömjén, mirha, arany.

Mind erről olyan magától értetődő természetességgel számol be Máté, hogy az megszegyenítő. Viszont üzenete van a számunkra. Kérdéseket vet fel arra nézve, hogy mit mond nekünk a bölcsek magatartása, mit tanulhatunk tőlük? Ugyan a pillanatnyi világjárvány miatt most ez nem lehetséges, de máskor különösen ilyenkor

rengetegen mennek el személyesen is Betlehembe. Mások meg lélekben járják ezt az utat, az ige nyomán is, talán mi is? Vajon mit mondanánk: *miért jöttünk?* Azt, mint a bölcsek? – eljöttünk, hogy imádjuk őt? *Venite adoremus Dominum!* Jöjjetek, imádjuk az Urat!

És miért imádjuk? Azért, mert mi sokkal többet tudhatunk, mint a napkeleti bölcsek tudtak, ők „csak” egy jövődó királyt tiszteltek Benne, de mi már tudhatjuk, hogy Ő a királyok Királya, uraknak Ura, hogy Benne az élő Isten érkezett közénk. Sőt, hogy Benne – **DE MÉLYRE SZÁLLT!**

Karácsonykor de mélyre szállt:

emberré lett,

hogy így segítsen.

Nézd Betlehem kis jászolát:

lentről néz fel ránk az Isten!

Isten Fia annyira megalázta magát, szolgálai formát vett fel, hogy Ő néz fel ránk – mint ahogyan felnézett Zákeusra, aki fent ült a fán, s úgy kérte, hívta le őt onnan. Vagy mint ahogyan lentről nézett fel Péterre és a többi tanítványra, köztük Júdásra is, amikor a lábukat mosta. Péter ráérezett, hogy ez milyen fordított helyzet, hogy ennek nem így kellene lenni... Jézusban Isten így néz ránk is, így jött közel, hogy megszabadítson a bűn átkától, hogy megváltson, az Atya gyermekévé tegyen minket.

Lehet leborulni Előtte, mert méltó rá. Mi már azt is tudhatjuk, hogy ez miért volt így. Hogy érettünk lett emberré, értünk vállalta az áldozatot. Megváltót adott nekünk Benne az Isten... És, ha ezt felismerjük, akkor le kell hajolni, le kell leborulni, és hódolni Előtte, és boldogan vallani: *Eljöttünk, hogy imádjuk Őt. Ámen*

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, leborulunk Előtted magasztalunk Téged. Te mélyre szálltál, mi meg mindig magasra törünk. Taníts most lehajolni, oda a jászol mélyéig, mert ott találkozhatunk Veled, az imáadásban, hódolatban. Veled, aki már akkor megszületél érünk, amikor még Rólad mit sem tudtunk, és elvégezted a váltságművet a Golgotán. Nem hagytál minket a halálban, éjben, sötétben, hanem világosságot láttatsz velünk, szívünkbe reménységet adsz, amely nem szégyenít meg. Add nekünk békességedet. Hiszen annyi a békétlenség ebben a világban. Hadd lehessünk békeköveteid!

Rád tekintünk. Urunk, könyörülj a környezetünkön, azáltal, hogy rajtunk könyörülsz, hogy bennünk cselekszel. Ennek legyen áldásos kihatása rájuk. Lehajló szeretetedet érezzék, tapasztalják meg a megfáradtak, betegek, szenvedők, csüggedtek, gyászolóok, vigasztalódnak nem akarók, mindazok, akik megnyitják Előtted szívüket, Eléd tárják életüket és sóvárogják a Te gyógyító erőd, szereteted, békességed megtartó jelenlétét. A teremtett világ békéjéért is könyörgünk. Könyörülj rajtunk, igéd legyen Hozzád irányító, Rád mutató csillaggá az életünkben, hogy el ne tévedjünk a világ útvesztőjében. Gyermekéidként járjunk szeretetben. *Ámen*

Mi Atyánk... Áldás...